

РЕШЕНИЕ

№ 5721

гр. София, 20.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Димитър Гальов**

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **2633** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитър Гальов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, чрез юрк. А., против решение № 209 от 13.01.2024 г. по н.а.х.д. № 14198/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 17 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 23-4332-014610/24.07.2023 г., издадено от касатора, с което на Б. Н. З., на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Касаторът твърди неправилност на оспореното решение, като издадено в нарушение на закона и явно несправедливо. Счита за неправилни решаващите мотиви на съда, че изяснено в пълнота, санкционираното деяние представлява маловажен случай, като развива подробни доводи в тази насока. От настоящата инстанция се иска да отмени обжалваното решение и да реши въпроса по същество, като потвърди НП. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на

претендираното от ответника по касация адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Б. Н. З., в съдебно заседание се представлява от адв. Т., която изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, XX-ти касационен състав, в пределите на проверка, съгласно чл. 218 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, като обсъди посочените в жалбата пороци на решението и провери служебно валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, приема следното: Касационната жалба е ДОПУСТИМА, подадена е от надлежна страна с право на жалба срещу неблагоприятен съдебен акт, който подлежи на касационно обжалване, в преклузивния срок по чл.211, ал.1 от АПК и отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 212 от АПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 05.04.2023 г. около 08:11 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], ответникът З. управлявал лек автомобил „Пежо Експерт“, рама № VF3VZZKXZMZ042857, собственост на „Захариев и Ко“ ООД, [населено място], който лек автомобил бил без регистрационни номера. Предвид липсата на регистрационни табели, полицейски служители, изпълняващи задълженията си по охрана на обществения ред като пътен полицейски патрул, спрели водача на лекия автомобил за проверка на кръстовището на [улица]и [улица]. З. им обяснил, че е тръгнал към ОПП-СДВР, за да го регистрира и извадил и представил немски талон за регистрация на лекия автомобил, като им казал, че същият е свален от автовоз и му бил предаден в[жк]малко преди да бъде спрян за проверка. При така констатираното на З. бил съставен АУАН, серия GA, № 830408, за това, че управлявал процесния лек автомобил без да е регистриран по надлежния ред – нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. С протокол за оглед на местопроизшествие бил иззет лекият автомобил „Пежо Експерт“, рама № VF3VZZKXZMZ042857. В хода на досъдебното производство З. дал показания в насока, че закупил лекия автомобил през месец февруари 2023 г. от фирма „А.“, намираща се в Германия, като на 05.04.2023 г. транспортната фирма му доставила лекия автомобил в [населено място],[жк], [улица], срещу магазин Т.. Заявил е, че на 05.04.2023 г. е подготвил документите за регистрацията на лекия автомобил, отишъл до него с другия си личен автомобил, след което се качил на МПС-то без регистрационни номера, за да го откара до ОПП-СДВР и там същото да бъде регистрирано, но бил спрян за проверка от полицейските служители. Изготвена била трасологична експертна справка, според заключението на която в областта на полагане на идентификационния номер на рамата няма заличаване и преправяне на първоначално положените символи и същият е без следи от интервенция. С оглед събраните в хода на образуваното досъдебно производство доказателствени материали, с постановление от 06.06.2023 г. досъдебното производство било прекратено, иззетият като веществено доказателство лек автомобил бил върнат на З. и препис от постановлението бил изпратен на началника на ОПП-СДВР за ангажиране на административноказателната отговорност на З.. В резултат на това било издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна, районният съд е формирал извод за

законосъобразност на проведената процедура по установяване на нарушението, съответствие на АУАН и НП с установените в ЗАНН формални изисквания и доказаност на санкционираното деяние. Предвид установените в производството пред него и изброени по-горе факти обаче, съдът е преценил, че нарушението, освен малозначително съгласно чл. 9, ал. 2 НК /каквото е основанието за прекратяването на воденото досъдебно производство/, е и маловажно по смисъла на чл. 93, т. 9 НК, което, предвид незначителността на обществената му опасност, обуславя приложението на чл. 28 ЗАНН. С тези мотиви СРС е отменил обжалваното пред него НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно нормата на чл. 11 ЗАНН, по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Според разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК, приложима в административнонаказателното производство именно по силата на цитираната препращаща разпоредба на чл. 11 ЗАНН, не е престъпно деянието, което, макар и формално да осъществява признаците на предвидено в закона административно нарушение, поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Действително, с правната норма на чл. 189з ЗДвП е изключено приложението на чл. 28, съответно чл. 58г ЗАНН за нарушенията по ЗДвП. Не може да се дерогира, обаче, приложението на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК и съответно квалифицирането на административното нарушение като малозначително, когато са установени предпоставките на чл. 9, ал. 2 НК. Според трайната съдебна практика разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК е относима към всички престъпления от особената част на НК, съответно е относима и към всички административни нарушения по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 ЗАНН, поради което е принципно приложима и по отношение на всички състави на административни нарушения, включително и по ЗДвП. Единственото условие е деянието, макар и да осъществява признаците на предвидено в закона административно нарушение, поради своята малозначителност да не е общественоопасно или неговата обществена опасност да е явно незначителна. Други условия законът не предвижда. Следователно, по силата на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК, противоправният характер на деянието се изключва при наличието на една от двете форми на „малозначителност“ – пълна липса на обществена опасност или наличие на обществена опасност, но с явна незначителност. Посоченото предполага преценка относно пропорционалността между конкретно извършеното деяние, последиците от него и наложеното наказание. Правната доктрина и съдебната практика последователно приемат, че при обсъждане приложението на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК за всеки отделен казус следва да се отчита, че водеща роля има оценката на степента на обществена опасност на деянието, а на втори план стои степента на обществена опасност на дееца. В този смисъл, ако деянието е такова, че въобще не може да окаже отрицателно въздействие върху обекта на защита или това негово въздействие е толкова лишено от значение, че в действителност не застрашава този обект, ще е налице малозначителност в най-висша степен, то няма да бъде обществено опасно и следователно – противоправно. Дори и когато

малозначителността не изключва обществената опасност на деянието, но обосновава една нейна явна незначителност, т.е. такава ниска степен, която не е достатъчна, за да бъде третирано като противоправно – престъпление, съответно административно нарушение, отново ще намери приложение разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК.

В конкретния казус е налице втората хипотеза на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК, а именно деянието, осъществено от З., макар формално да осъществява признаците на предвиденото в закона нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, се явява малозначително, тъй като неговата обществена опасност е явно незначителна. Действително по делото се установява, че на 05.04.2023 г. З. е управлявал в [населено място] с посока на движение от [улица]към [улица], т.е. по път, отворен за обществено ползване, лек автомобил „Пежо Експерт“, рама № VF3VZZKXZMZ042857, който бил без регистрационни номера. Същевременно обаче обществената опасност на деянието му се явява явно незначителна, поради което то не съставлява и административно нарушение. Това е така, тъй като фактически управлението на автомобила е извършено в рамките на съвсем кратко разстояние – от [улица]до мястото на проверката, като целта на управлението е била конкретна – да се придвижи с него до сградата на ОПП-СДВР с цел именно да го регистрира по надлежния ред. На следващо място, не без значение е и обстоятелството, че към момента на проверката З. е разполагал и представил на контролните органи всички оригинални документи, издадени по немски образец, с които е разполагал и които са автентични. Така, реално е констатиран само един случай, в който З. е управлявал нерегистриран автомобил, като не се касае и за управление на МПС, чиято регистрация е била прекратена поради наложена административна санкция. Видно от представената с административнонаказателната преписка справка картон на водача, за 2023 г. З. има наложено само едно наказание по ЗДвП. Освен това, като правоспособен водач, в годините няма множество нарушения, като към момента на деянието е бил правоспособен водач на МПС от категорията на управляваното от него. Очевидно, в случая не се касае за противоправно и общественоопасно деяние, извършено със завидна упоритост и настойчивост, а за инцидентна проява, предвид обстоятелството, че З. еднократно е бил установен да нарушава разпоредбата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, управлявайки процесния лек автомобил без регистрация по надлежния ред. Предвид изложеното, настоящият състав на съда счита, че са налице предпоставките за прилагане на чл. 9, ал. 2 НК.

По изложените съображения, като е отменил оспореното пред него НП, СРС е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника по касация искане за присъждане на разноски, такива му се дължат. По делото обаче липсват доказателства за направени разноски в хода на касационното производство, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 209 от 13.01.2024 г. по н.а.х.д. № 14198/2023 г. по описа на СРС, НО, 17 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.